

SPELARIT 3/2005

Helsingin pitäjän tanhuujat ja spelarit ry

Barnlek 2005

Lappeenranta 29.6. - 3.7. Villmanstrand • SUOMI - FINLAND

heade mõtete linn

Vantaan Poloneesi
12.-14.8.2005

EESTI-SOOME TANTSUPIIDU
VIROLAIS-SUOMALAISET TANSSEPIIDOT

SUVEÖÖ TANTSUD **SUVIYÖN TANSIT**

9. juulil 2005, Tartu Laululaval
Kõik on oodatud kl 20:00 - saab süüa, juua ja tantsu
ETENDUS ALGAB PÄIKSELOOJANGUL kl 22:15

Plaadid mõeldakse Piletitevi müügipunktidest üle Eesti

Elokuun lopussa 2005

Seuramme toiminnassa olikin vähän erilainen kesä. Ainutkertaista oli olla mukana MM-kisojen avajaisissa kyltinkantajina ja päättäjäisten airueina. Tartossa tanssimme itsemme uuvuksiin laulu- ja tanssipidoissa, Myllyilta ja Vantaan Poloneesin avajaiset hoidettiin yhdessä Vantaan Kansantanssijoiden ja pelimanniemme kanssa. Spelarit soittivat kisakansalle lentokentällä ja festariyleisölle Kaustisella. Lapset toivat ilon tullessaan Tikkurilan Laurinaukiolle sekä Tomtebon Elotantsuihin.

Nuorten BARNLEK Lappeenrannassa ja omat kesäjuhlamme täällä Vantaalla, lukuisat harjoitukset kesähelteellä tai rankkasateessa, yhdessäolo, luokan lattialla yöpyminen, kenttäateriat nurmikolla, kirkkovenesoutelu, pitkät odotukset, Raimon vetämät poloneesitreeneit Päkaksessa, ja ruttu, ruttu, stop, stop, kaikk yhes koos jäävät varmasti kaikkien mukanaolevien mieleen.

Samaan aikaan kyynel ja nauru, mutta hauskaa silti!

Tästä jatketaan ja muistellaan,

Riitta

Kiitoksia

Pääohjaaja Sinikka Mäkelä lähettää terveisiä Barnlekin tytöille: "KIITOS loistavalle näyttökuviolle ja sen ohjaajalle Riitalle Barnlekissa 2005. "Jos siirräät lapsillesi oman innostuksesi, se on suunnattoman arvokas perintö." Aurinkoisia kesäpäiviä Sinikalta."

* * * * *

MM-kisaorganisaation Vantaan edustajan Birgitta Kervisen terveiset kyltinkannossa mukana olleille:

"Vantaata on paljon kehuttu ja Vantaata on noteerattu valtion johtoa myöten. Kiitos kaikille toteuttajille!"

* * * * *

Helsingin kaupunginjohtaja Jussi Pajunen kiittää MM-kisojen päättäjäsissä olleita: "Haluan esittää Sinulle lämpimät kiitokseni Helsingin kunniakkaasta edustamisesta yleisurheilun MM-kilpailujen päätöspäivän lipunluovutusseremoniassa mahtavan stadionyleisön ja televisiokameroiden edessä. Oikein hyvää kesän ja syksyn jatkoa!"

ENSIKERTALAISENA REISSUSSA: 7.-10.7.2005 TARTOSSA

Koko pitkä kevät oli harjoiteltu tanhuja jos monenlaisia, kun vihdoin koitti se suuri päivä että oli aika lähteä. Täytyy totuuden nimissä sanoa, että päivä koitti hiukan turhan varhain, mutta silti kukaan ei myöhästynyt kyydistä.

Kaikki ihmettelivät tavaramääräni pienuutta ja mihin kummaan olin jemmannot kansallispukuni. Vanha partiolainen hallitsee kompaktin pakkaamisen, ja kaikki tarpeellinen oli epäilyksen häviöistä huolimatta mukana. Lahden ylitys sujui jouhevasti Nordlandialla, ruhtinaallisen aamupalan ja päivätanssien merkeissä.

Tiukat harjoitukset huumaaavassa helteessä aloitettiin jo saapumispäivänä. Välillä oli kieli ja mieli solmus-
sa, kun pohti missä kentällä pitää

olla ja milloin. Siellä alkoi vihdoin myös valjeta tanssien lopulliset muodot ja asetellut kentällä.

Totta se on, että yksi kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa, varsinkin jos sen kuvan piirtää apuohjaaja: asettukaa tähän näin ja näin päin. Ei meille tarvinnut kahdesti ohjeita antaa, sen verran vikkellä-älyistä porukkaa olimme. Oli ihana tanssia isolla porukalla, ja samalla syrjäsilmillä seurata muiden menoa. Koreografit olivat tehneet hurjan työn tanssien sommittelussa, kun olivat pohtineet, mikä kuvio missäkin tanssissa toimii. Tanssijoiden vaatimaton tehtävä oli laittaa tämä visio toteen, ja siihen vaadittiin vielä Tartossa työtä ennen kuin kaikilla oli kuviot selvinä myös mie-
lissään.

Ruokailun jälkeinen hengähdystauko nurmikolla

Kaksi päivää harjoittelimme taukoamatta helteessä. Jos-
sain vaiheessa kuulumme mittarin kivunneen jopa 32 asteeseen! Keskipäivällä aurinko paahtoi ihan suoraan laululavalle. Illalla taas viileni hyvin äkkiä ja lämpimämmät vaatteet olisivat olleet tarpeen. Liekö syynä

Suur-Ema-joen läheisyys tähän viilenemiseen. Tanssien tosin pysyi ihan lämpimänä.

Saimme matkustaa ilmaiseksi kaupunkilinjan busseissa osallistujamerkillä, mutta busseja ei valitettavasti mennyt enää iltasella harjoitusten päätyttyä. Pomppien pääsi myös hienosti parin kilometrin matkan takaisin majoituspaikkaamme kaupungin keskustaan. Sen voitte vaikka varmistaa joukon Tikrulta. Muilla tahti oli hiukan hyytyneempi illalla klo yhden jälkeen harjoituksista päästyämme. Takana oli 17 tuntin tanssipäivä osalla porukasta.

Klo 01.15 venyttelyt majapaikassa tiukkojen harjoitusten jälkeen.

Lauantaina koitti se suuri päivä, päivä jota varten olimme kaiken tämän työn ja vaivan nähneet - itse tanssipidot. Aamupäivällä pidettiin kenraaliharjoitus, jossa ohjelma vietiin läpi täydellisenä. Illalla tuntui jo hiukan kutinaa mahan pohjassa, ja kämpillä kuuden hengen solusamme oli aika sutina jokaisen val-

mistautuessa illan esitykseen. Göran oli luvannut hakea meidät bussilla, mikä olikin hieno homma. Säästimme kosolti aikaa, kun ei tarvinnut lähteä julkisilla matkaan.

Itse juhlat menivät upeasti. Aluksi oli tuntunut julmalta käsky, että tanssijoiden tulee olla poissa näkyvistä juhlien aikana kun ei ollut oma vuoro esiintyä, mutta lopulta aika meni nopeasti. Tunnelma lavan takana oli rento ja vapautunut. Tanssilavalle menijät kannustivat sieltä palaavia huudoin ja taputuksin ja oli upea yhdessä-tekemisen meininki.

Olimme jo edellisellä päivänä nähneet virolaisten loisteliaita esityksiä. He käyttivät hienosti hyväkseen myös lauluvan kuorokoroketta. Tanssijat menivät täydellisesti yhteen kuin olisivat samasta muotista luodut. Kieltämättä joissain kohdin tuli välillä mieleen Moskovan puna-armeijan kuoron esitys mahtipontisine sävelmineen, mutta joka tapauksessa loistavaa esi-

tystä niin katsella kuin kuunnellakin. Varmasti katsomossa ollut Viron presidentti puolisoineen sai olla tyytyväinen juhlan antiin.

Osa suomalaisista jatkoi iltaa juhlien jälkeen tanssilavalla. Jostain löytyi pelimanneja soittelemaan ja saimme tanssit pystyyn. Vaikka päivän tanssit alkoivat jo tuntua

jaloissa, niin kummasti löytyi vielä energiaa viilettää soiton tahtiin. Ehkä se salaisuus löytyi kokiksesta, jota oli mukava nautiskella janoonsa illan hämymysä. Virossa kahden litran kokispullo maksoi vain euron paikkeilla, joten se oli halpaa juotavaa.

Jossain vaiheessa ajauduimme keskustaan ja muutama meistä pysähtyi siellä pienen kuppilaan, josta löysimme joukon virolaisia tanssijoita. Oli todella mielenkiintoista vaihtaa ajatuksia heidän kanssaan. Keskustelu käytiin englanniksi, sillä se osoittautui suurimmalle osalle yhteiseksi kieleksi. Vaikka olimme epäilleet virolaisten olevan ammattilaisia, nämä tanssijat vakuuttivat heidän olevan ihan tavallisia harrastajia, jotka kävivät harjoittelemassa kerran tai kahdesti viikossa. Virolaiset tanssijat olivat myös näyttäneet todella nuorilta, mutta ainakin tämän porukan keski-ikä oli neljäkymppien kieppeillä. Seuraavana päivänä oli kotimatkan aika. Lähdimme ajoissa liikkeelle, jotta Tallinnassakin olisi sitten hetki aikaa. Tosin, eipä siellä ehtinyt olla kuin todella pienen hetken, kun piti jo kiiruhtaa laivalle. Paluumatka meni karaoken, taikatemppujen ja päivätanssien parissa vauhdikkaasti. Laivalta löytyi paljon tanhuajia, ja vielä jaksoivat ihmiset kolmen tanssipäivän jälkeen vetää rämäkällä polkan tahdilla. Tanssilava oli koko ajan täynnä, riippumatta siitä mitä yhtye soitti. Itse kyllä hyydyin lop-

Minna karaokea laulamassa

puvaiheessa matkaa, taisi olla paristoista jo enin puhti poissa.

Tiukassa harjoitusohjelmassa, joka meillä Tartossa oli, oli yksi huono puoli: vapaa-ajan puute. Itse ehdin kiertää jonkin verran Tarton kaupunkia, mutta ne jotka olivat monessa ohjelmanumerossa mukana, eivät juuri ehtineet. Jäimme myös kaipaamaan yhteiseloä virolaisten tanssijoiden kanssa. Ainoa kontaktimme oli se satunnainen kohtaaminen Tarton yössä nimettömäksi jääneessä kuppilassa. Sekin kuppila meni kiinni hetki saapumisemme jälkeen, joten kohtaaminen oli todella lyhyt.

Muuten matka oli mielestäni loistava! Päällimmäiseksi jäi hyvä mieli ja tanssin riemu. Jo seuraavana päivänä reissun jälkeen olisi tehnyt mieli lähteä tanssimaan lisää. Monta päivää matkan jälkeen soivat tanhut päässä ja jalat tapasivat askeleita. Koukussa ollaan, seuraa-vassa reissussa nähdään!

Minna Suokas

SUVIYÖN TANSSIT 9.7.2005 TARTON LAULULAVALLA

Aurinko painuu pikkuhiljaa puiden taa. Tarton hämärtyvässä illassa Laululavan katsomo alkaa täyttyä, ihmiset etsivät istumapaikkojaan. Yleisön joukossa näkyy myös virolaisia arvovieraita. Presidenttipari on saapunut paikalle lähes huomaamattomasti ja istuu vaatimattomasti hieman sivummalla muun yleisön joukossa ilman mitään erityisjärjestelyjä. Lavan liepeillä näyttää olevan vielä hälinää, josta voi vain päätellä sen hälinän määrän, joka kulisseihin on kätkeytynä juuri nyt, vähän ennen h-hetkeä.

Laululavan takana tanssijat odottavat vuoroaan valmiina suoritukseen, jota on pitkään harjoiteltu. Tullessani katsomoon, poikkesin pikaisesti tervehtimässä kohta esiintymisvuorossa olevia ystäviä-

ni. Tunnelma oli iloinen, mutta jännittynyt. Pieni asiaan kuuluva hermostuneisuus kuului välillä purkaukseen lähes hysteerisinä naurun purskahduksina, mikä vaikutti ilmapiiiriin vain positiivisesti. Lähellä oli hetki, jolloin oli aika näyttää yleisölle kovan työn tulokset.

Täsmälleen sovittuna alkamisaikana Viron kulttuuriministeri avaa juhlan lyhyellä puheella. Tänä yönä on tarkoitus keskittyä tanssiin ja musiikkiin, ei juhlapuheisiin. Virolaisen kansansävelmän alkutahdit täyttävät Laululavan aina taivaaseen asti ja tanssijoita alkaa virrata lavalle joka suunnalta. Aikaisempien päivien harjoitusrääkistä kuultuani olin huokaissut helpotuksesta ollessani tällä kertaa juhllilla vain turistin roolissa, mutta nyt katsellessani tanssijoiden saapumista kylmät väreet menevät pitkin selkää ja huokaisen

vierustoverileni: olisinpa tuolla mukana.

Suviyön tanssit on tarina tytöstä ja pojasta juhanusyönä. Sanoja ei juuri tarvita, tanssijat kertovat tarinaa askelin ja elein musiikin johdattaen heidät kohtauksesta

Vaantaalaisten ryhmä valmiina illan esitykseen.

Suomalaiset tanssimassa laululavalla

toiseen. Lähes 1500 tanssijaa Suomesta ja Virosta kertovat sen perinteen tarinan tytön ja pojan tapamisesta, rakastumisesta ja lopulta riipaisevasta erosta. Tarinan myötä yleisö saa nauttia lähes kolmekymmenestä tanssista, jotka koreografit molemmista maista ovat soveltaneet Laululavalle suuren tanssijamäärän tanssittavaksi. Illan edetessä yöksi valot ja soihdut tekevät osaltaan näytelmästä entistäkin hienomman ja saa katsojan uppoutumaan tarinaan entistäkin syvemmälle. Puitteet ovat upeat ja niitä on käytetty esityksessä hyväksi erinomaisesti.

Tanssit sujuvat lukuisten harjoitusten ansiosta hyvin. Virolaiset tanssivat täsmällisesti, näyttää siltä, että jalat nousevat tarkalleen samalle korkeudelle eikä virheen mahdollisuutta ole otettu lukuun. Suomalaiset tanssijat eivät missään nimessä jää mitenkään toiseksi.

Tanssi vaan näyttää erilaiselta, vapautuneemmalta ja virolaisten kurin tuntien heidän mielestään varmaan vähän liiankin rennolta. Kokonaisuus on kuitenkin todella hieno ja antaa katsojalle enemmän kuin esityksen. Herkän Läh-tölaulun kaikuessa Tarton tähti-taivaalle, silmät kiiltävät väkisinkin tytön ja pojan joutuessa eroamaan, kun heidän on aika lähteä kotikonnuilleen. Melkein menen jo käännyttämään heitä toisenlaiseen ratkaisuun, mutta maltan mieleni, ehkäpä tarina oikeasti vielä tästä jatkuukin.

Tunnelmaan sopii mielestäni hyvin seuraavat Suvijön tanssien taiteellisen johtajan Jaanus Randman sanat: Tanssi on elämä, ilo, elämänilo. Tanssissa on elämä, tarkoitus, elämän tarkoitus. Tanssi vie meitä eteenpäin.

Sanna Laakso

Muistiinmerkittynä kesällä 2005 Barnlekin aikaan

Kis Kis kippurahäntä
huomenna mennään Lappeenran-
taan.

Mitä sinne tekemään?
Kissanpoikia pesemään.

Barnlekin harkat ti 28.6.

Uomarinteen koulun lattiat oli juuri vahattu. Riitta piti ensimmäisen käskynjaon heti eteisessä: Kengät jalasta, hipsikää sukkasillanne alakertaan. Ottakaa paljon tavaraa aamulla mukaan, bussiin mahtuu kyllä! Muistakaa, että sää voi olla mikä tahansa!! Palaverin aikana myös Suskin ameriikanhame tuli esille ja sai heti suurta julkisuutta. Harkat olivat hikiset!

Jäähallilla Myyrmäessä ke 29.6. klo 8.00 aamulla.

Tilattu bussimme oli jäänyt tullin taakse Vaalimaalle. Kulkuvälineenä olikin minibussi. Tavaratilaa ei ollut lainkaan, joten tunnelma oli tiivis, mutta ahdas, mutta hyvä. Tämä kaikki kaaos bussissamme johtui vain ja ainoastaan ohjaajamme neuvojen noudattamisesta. Eli mitä tästä opimme...? Ohjaaja on AINA oikeassa, vaikka olisikin väärässä.

Pääsimme vihdoinkin viimein Kimpisen koululle Lappeenrantaan. Luokkamme oli kolman-

nessa kerroksessa, jonne kuljimme pitkiä, kivisiä portaita kampeitamme raahaten kuin kassialmat.

Harjoitukset kentällä

alkoivat iltapäivällä. Sää oli suotuista... Satoi, satoi, satoi, ukkonen jyrysi, satoi. Olimme kuin uitetut kissat ja Minnan housut painoivat niin paljon, ettei hän meinannut jaksaa vetää letkaa pois kentältä. Heti, kun harjoitukset kuulutettiin päättyneiksi, aurinko alkoi paistaa. TIETYSTI!! Siis kuljimme läpimärkinä auringonpaisteessa vaihtamaan ennen ruokailua vaatteet.

Avajaisissa Satamatorilla opetelimme Hiisi Biisin. Tapasimme ja halusimme Kanadasta tulleita suomalaisia Pikku Purpureita ja

Spelarit ja Pikku Purpurit avajaisissa.

Kuva: Anne Viitanen-Szefer

Karita kantaa seuran lippua kulkueessa Lappeenrannan Valtakadulla.

saimme heiltä kyniä ja pinssejä. Illanvietossa katselimme hienoja tanssiesityksiä, mutta sitten sinne tuli rokkibändi Dizzy (tai joku sellanen). Se oli surkee!! Teltassa opeteltiin suomalaisia tansseja ja urheilutalolla oli disko, jossa se Dizzy taas soitti!!!! 000!!!

Torstaina jugurtin, murojen, leivän yms sellasen jälkeen olimme aivan täynnä ja jotkut lähtivät erillisiin pajoihin, huovutukseen ja pirtanauhojen tekoon. Siellä oli tosi hauskaa! Pajat kestivät kolme tuntia. Sitten menimme taas syömään. Oli kanakeittoa ja se oli ihan hyvää. Jotkut lähtivät kaupungille ja jotkut majoituskoululle ottamaan rennosti ja pelaamaan. Päätähuimaavat seikkailumme jatkuvat täällä Lappeenrannassa illalla !!XD

Riitta oli mennyt taas lupaamaan meidät opettamaan perjantain illanvietossa muille osallistujille

suomalaisia perinteisiä tansseja. Niitä sitten harjoittelimme kaikessa kiireessä pääohjaaja Sinikan johdolla. Sinikka oli tapansa mukaan myöhässä. Ei pahasti, mutta hieman kuitenkin. Täytyy muistaa myös muilta saamistamme kehuista. Harjoitukset olivat nopeat, mutta tehokkaat. Kiitos Sinikan. Teltassa tulvi, joten siellä ei voitu-kaan pitää tansseja.

Illanvietossa tutustumme paremmin muihin osallistujamaihin ja opettelimme yhdessä heidän tanssejaan: Irlanti, Färsaaret, Norja, Islanti, Tanska, Kanada. Pieni kuvaus on paikallaan. Ruotsi oli pelkkää löntystelyä ja viulun vingutusta. Irlantilaiset olivat kivoja ja vauhdikkaita. Heidän asunsa olivat koulupukuja, jotka oli koristeltu paljeteilla. Lähes koko pieni, kahdentoista talon kylä oli tullut ensimmäisille kansainvälisille tanssijuhlille. Tanskalaiset tunnisti reippaista piirileikeistä ja kovista

kiljahduksista. Färsaarelaisten kansantanssin lyhyt oppimäärä; Kaksi vasempaan ja yksi oikeaan. Samalla lauletaan mystisiä, muinaislauluja luultavasti Färsaarilta. Jatkuen loputtomiin, todennäköinen mahdollisuus joutua jonkinasteiseen transsiin... Norja oli yksitoikkoista kävelyä. Kanada, ehdoton suosikkimme! Suskikin kävi vaihtamassa vain ja ainoastaan kanadalaisia varten ameriikanhaameensa. Ristimme hänet Ameriikan-raudaksi.

Perjantaina Riitta-emo ja sorsanpoikaset tulivat jonossa aamupalalle. Me käytiin automaatin kautta ja satamassa sorsat uiskentelivat poikasineen. Karitan tilillä oli Euro ja 27 senttiä. Työpajassa huovutettiin stressipallo. Merja oli auttamassa ja opettamassa. Kävelimme taas satamaan Prinsessa Armadalle nauttimaan juomista, lentonäytöksestä, auringonpaisteesta ja suihkulähteestä lentävistä pienistä ihanista pisaroista. Takaisin kiipesimme 84 rappusta ylös ja katu oli muka Hyväntuulentie.

Illalla kävimme näyttämässä, miten hyviä me ollaan ja mukana tanssimassa. Grillillä syötiin parit Atomit ja nakkiperunat. "Sinikka" näki Riitan ja Matin nakkikiskalla. Ensin käveltiin 53 rappusta luokkaan ja vähän oikastiin, sitten piti edes takaisin 73 rappusta vessaan.

Aamulla herättiin aikaisin, vaikka olis saanu nukkua ja Karitakin oli loppujen lopuksi plussan puolella. (Riitta jakoi meille pisteitä !!)

Lauantaina aamuharkoissa käytiin pääjuhlan kenttäohjelma läpi. Lappeenrannan keskustassa kiertelimme syömisen jälkeen ja koululla alettiin valmistautua kulkueeseen.

Spelarit antoivat Pikku Purpleille suomalaisia kynttilöitä ja pienet tuohiroppeet muistoksi yhdessäolosta.

Minna letitti melkein kaikkien letit. Aurinko paistoi kauppatorilla. Katujen varsilla oli paljon ihmisiä ja ikkunoista vilkuteltiin.

Matti tarkkaili järjestyksenvalvoja-na kulkueen etenemistä. Karita kantoi seuramme lippua. Meidät oli määrätty istumaan takakatsomoon, jossa aurinko paistoi suoraan kasvoihin ja oli kuuma. Huiveja ja esusuja laitettiin pään suojaksi. Riitta komensi meidät katsomosta nurmikolle varjoon, onneksi muutkin seurasivat perässä. Vettä tuotiin ämpäreillä juotavaksi.

Spelarien tyttöjä tanssimassa pääjuhlan esityksessä.

Eri maat esiintyivät ja ohjelmien välissä Birgitta ja Leopold etsivät aarretta, jota Kratti suojaasi Kun suomenruotsalaiset esiintyivät, meidän omille aloituspaikoille. Meidän esitys meni hyvin. Ei tullut virheitä ja muistettiin vuorot. Juhlan lopuksi oli puheita ja kerrottiin, että seuraava Barnlek on Norjassa kolmen vuoden päästä. Lähdimme ketjussa kentältä.

Illalla oli vielä päättäjäiset. Heidi oli koko illan iloisena myymässä karkkia ja kahvia. Eri maat esittivät omia ohjelmiaan ja lopuksi tanssimme kaikki yhdessä. Mukaavaa meillä oli taas kerran.

Kiitos kaikille, talkoolaisille Merjalle, Heidiille, Viljalle ja Matille sekä Ameriikan-

raudalle, Minnalle, Jennille, Suskille, Karitalle, Tiialle, Jennylle, Romille ja Sannalle.

Tässä vielä sisäpiiriläisille loppukevennykseksi:

Herra Höm meni kalaan.

Herra Höm on kalassa!

Tekstin kokosi nuorten kirjoituksista Riitta Kangas.

Iloisia myyjättäriä Urheilutalon buffetissa.

LASTENSIYU

Syystuuli puhalteli näihin sanoihin liikaa tavuja. Poista ylimääräiset tavut.

Malli: KI-TA-KA-RA

POLK-KALK-KA

PII-LI-RI-LEIK-KI

PE-SU-LI-MAN-NI

KAN-TUN-TE-LE

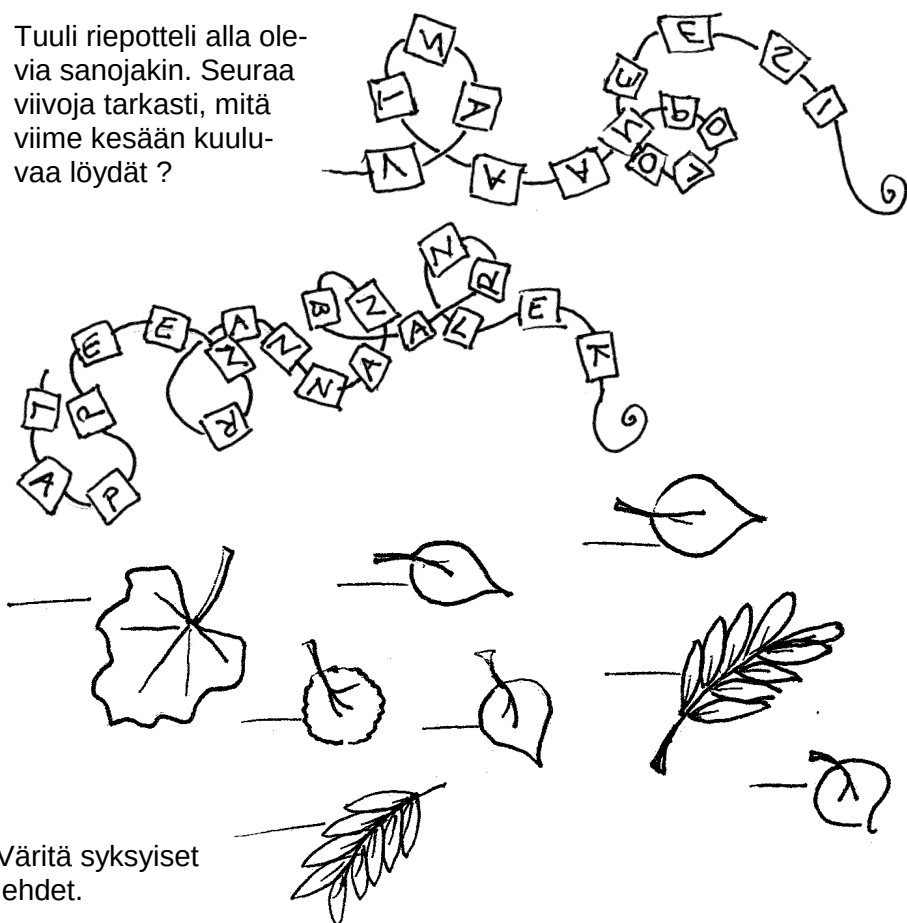
SUK-SI-KA-NAU-HA

HAI-HUI-TA-RI

E-TU-SI-LII-NA

TANS-SI-KA-JA

Tuuli riepotteli alla olevia sanojakin. Seuraa viivoja tarkasti, mitä viime kesään kuuluvaa löydät ?

Väritä syksyiset
lehdet.

Vili, Teija ja Jenni
vetävät ketjua
Seurasaaren lastentant-
suissa 22.5.2005

Leppoisaa odottelua 3.8.2005
Helsingin pitäjän myllyllä.

Sik sikanen Tomtebon
lavalla Elotantsuissa
21.8.2005

Vantaalaista yhteistyötä
Vantaan Poloneesin ava-
jaisissa 12.8.2005 Laurin
aukiolla Tikkurilassa.

HELSINKI 2005

Yleisurheilun MM-kisat

Elokuussa 2005 Helsinki sai kunnian toimia yleisurheilun MM-kisojen isäntäkaupunkina. Ehkäpä monet teistä seurasivat kisoja televisiosta tai paikan päällä stadionilla. Satuitteko huomata, että avajais- ja päättäjäisseremonioissa vilahti suomalaisia kansallispukuja? Saatoitte ehkä jopa tunnistaa jonkun ystävän näiden kansallispukuisien joukosta.

Avajaiset

Seuramme jäseniä oli todella mukana stadionilla kansallispukuisina. Avajaisissa tehtävänämmä oli marssia urheilijakulkueen mukana kantamassa kylttejä, jotka kertoivat minkä maan edustajista oli kyse. Eri kansallisuksia oli kaiken kaikkiaan 209, joten tehtävään oli jouduttu pyytämään muitakin kuin Helsingin pitäjän tanhuujia.

Seremonian harjoittelu aloitettiin aamuyhdeksältä Myyrmäen urheilupuistossa. Aurinko paistoi ja aamupäivä kului nopeasti harjoituksissa arvuutellen, voitvatko nämä kaikki kummallisen kuuloiset maat todella olla olemassa. Missä ihmeessä muka sijaitsee Djibouti?!

Huolellisen pukeutumisen jälkeen bus-sit veivät meidät stadionille, jossa oli edessä odotusta, odotusta ja odotusta. Onneksi emme kahden jälkeen Myyrmäestä lähtiessämme tienneet, että seuraava tehtävämme on vasta ilta yhdeksältä...

Iltapäivä tuntui aika pitkältä, onneksi pääsimme seuraamaan päivän urheilutapahtumia katsomoon. Tylsintä olikin tiedon puute, tuntui, että koko ajan piti olla valmiudessa lähtemään. Lopulta aikatauluongelmien vuoksi emme päässeetkään harjoittelemaan stadionille lainkaan, vaan jouduimme tosiaan odottelemaan iltaan asti ennen kuin mitään tapahtui.

Tuomariston huoneen tietokoneella seurattiin säätilan kehittymistä. Aurinkoinen päivä näytti vääjäämättömästi kääntyvän sateiseksi illaksi. Toivoimme kuitenkin viimeiseen asti sateen kiertävän stadionin, mutta kuin tilauksesta juuri hetkeä ennen avajaisten alkua alkoi myös sade. Niinpä kannoimme kylttejä sotilaallisen ohjekäskyn mukaisesti kyynärpäät määrättyllä korkeudella, hymyssä suin, vesisateessa. Sade ei kuitenkaan omaa tunnelmaani häirinyt, tuntui hienolta olla mukana ja kävellä arvokkaasti Great Britain –kyltin kanssa pitkin stadionin juoksurataa numero 5.

Päättäjäiset

Päättäjäisseremoniassa esiintymistä ei ehditty juuri jännittää, vain vuorokauden varoitusajalla meitä oli paikalla pyydetty kuusi kansallispukuista tyttöä. Aikataulu oli tiukka, sillä samana päivä-

Kyltit vieri vieressä Stadionilla.

nä vietettiin Vantaan Poloneesin pääjuhlaa. Niinpä Reeta saikin juosta taksiin suoraan esiintymästä pääjuhlasta meidän muiden jo odotellessa. Onneksi ruuhka oli pelättyä vähäisempi ja ehdimme stadionille hyvissä ajoin.

Stadionille tullessamme, meillä oli vain hämärä aavistus siitä mitä tuleman piti. Perillä (luonnollisesti) hetken odottelun jälkeen pääsimme harjoittelemaan suoritusamme. Tarkoituksena oli kävellä rivissä Helsingin kaupunginjohtajan takana sadan metrin juoksun maaliviivalta kohti lähtöviivalta vastaan käveleviä Osakan kaupunginjohtajaa ja kuutta kimonopukuista tyttöä. Keskellä kohdattessamme Helsinki luovutti Osakalle lipun merkinä kisaisännöyden siirtymisestä Japaniin.

Harjoitukseen saimme kuluttua aikaa ehkä vartin, jonka jälkeen seurasi (yllätys, yllätys) noin neljän tunnin odottelu. Kävimme syömässä, hymyilimme turistien valokuvatessa kansallispukujamme ja seurasimme kisoja katsomosta. Illan viiletessä siirryimme sisätiloihin pääkatsomon alle. Paikka olikin täydellinen julkisten ja urheilijoiden bongaamiseen, sillä samaisesta tilasta palkintosiijoille päässeet urheilijat ohjattiin palkintojen jakoseremonioihin. Näimme monia

maailman tähtiä ja tietysti myös suomalaisen suosikkimme Tommi Evilän.

Lopulta oli meidän vuoromme siirtyä kentän reunalle. Jännitys alkoi tiivistyä pimenevässä illassa, vaikka pitkän päivän väsymys alkoi jo vähän painaakin. Tunnelma oli avajaisia jännittävämpi, olihan meitä nyt mukana vain kuusi eikä 209. Avajaisista tuttu musiikki kaajahti ilmoille ja kaupunginjohtajakin oli juuri ja juuri ehtinyt paikalle. 50 metrin matka kentän keskikohtaan tuntui yllättävän pitkältä, kun koko matkan ajan piti keskittyä hymyilemään ja pitämään rivi suorassa. Onnistuimme tehtäväsämme saamamme palautteen perusteella hienosti. Kokemus oli ainutkertainen ja upea, nyt on testattu myös rata numero 4.

Sanna Laakso

Ensin harjoiteltiin Myyrmäen urheilukentällä.

VANTAAN POLONEESI

Vihdoin koitti Annikan, kolme vee ja äiti Paulan yhteinen viikonloppu tanhuilun merkeissä. Öitä oli laskettu, että päästään ”koululle nukku- maan ja tanssimaan kansallispuku päällä”.

Päiväkoti- ja työpäivän jälkeen pak- kasimme kimpsut ja kampsut au- toon ja nokka kohti Tikkurilaa. En- simmäisenä ohjelmassa oli Annikan esiintyminen avajaisissa muiden ryhmien kanssa. Oma esiintyminen sujui jo ”rutiinilla”, hauskinda taisi olla virolaisryhmän setien ”isännänhatut”.

Avajaisista siirryimme koululle teke- mään pedit luokan lattialle. Olisi ollut jo heti kivaa jäädä makuupus- siin pötköttelemään, mutta ryhmän päätöksen myötä iltamamekot pääl- le ja Heurekaan tanssahtelemaan. No, ne tantsut jäi lyhyeen, sillä peli- manneja ei näkynyt, mutta onneksi joen rannassa meitä odottivat upeat kirkkoveheet. Ensimmäinen vene lähti kunnialla matkaan ja seuraa- vasta puuttui miehistöä, joten Paula

pääsi soutuporukkaan mukaan. Annika siirtyi Suski-ohjaajan kans- sa ja muiden rannalle jääneiden heiluttajien mukana autolla Myllylle meitä vastaanottamaan. Täytyy sanoa, että soutumatka oli todella ikimuistoinen. Näin vantaalaisena en tiennytkään joen upeista maise- mista. Myllyllä syötiin tietysti mak- karaa ja pistettiin jalalla koreasti.

Lauantaiaamuna Paula hipsi aikai- sin harjoituksiin ja Annika jäi jatka- maan unia. Takaisin tultuaan Paula löysi reippaan Annikan vielä ma- kuupussin suojista. Seuraavaksi kipin kapin aamiaiselle, joka olikin yksi viikonlopun huippujutuista: oma tarjotin lautasineen, jotka sai ITSE palauttaa tiskipisteeseen. Ei tarvinnut tämän jälkeen neitiä pyy- tää kahta kertaa ruokailemaan.

Sitten alkoikin koetus...alle kou- luikäisten harjoitukset kestivät 1 1/2 h! Meinasin pienimpiä ruveta jo kyllästyttämään koko touhu, mutta hienosti he kaikki sinnittelivät lop- puun asti. Koululla päikkärit onnis- tuivat mainiosti, kiitos sipi- sevien kavereitten. Herät- tyämme seurasi jälleen huippu juttu: suihkussa käynti. Annikasta oli hie- noa kipittää pyyhe ympäril- lä suihkuun koulun toiseen päähän, mutta vielä jännit- tävämpää oli juosta ilkosil- laan läpi hymyilevien ih- misten. Oli niin kiire syö- mään, ettei pyyhettä kerta kaikkiaan ehtinyt pyöräyt- tää ympärille. Masut täyn- nä ihastelimme näyttelyä,

Annika Tupsutoukakehrääjää tanssimassa.

jossa pienten nukkejen päälle oli puettu oikeat kansallispuvut. Kyllä siinä "peipparit" jäivät suosiolla kakkoseksi. Iltapäivällä poikkiesimme vielä porukalla markkinoille, mutta kauhea rankkasade ajoi meidät nopeasti takaisin koululle. Sääliksi kävi myyjiä ja esiintyviä ryhmiä. Illan aloitimme Urheilutalolla Pelimannikonserterilla ja päätimme poloneesitanssiin. Päivän kovan touhun jälkeen uni kyllä maistui meille molemmille.

Sunnuntaina Paula taas hiipi aamun harjoituksiin. Nyt Annika sai touhuta aamupuuhat Karita-ohjaajan ja muiden lasten kanssa keskenään ja tapasimme vasta yhteisharjoituksissa. Hyvin oli aamiaisen maistunut ja hampaat pesty, Paula sai huokaista helpotuksesta. Taisi edellisen päivän kova touhu vielä tuntua, sillä Annika ilmoitti topakasti heti alussa, että minä en sitten tanhua nyt. No, johan sitä oli harjoiteltu edellisenä päivänä, joten päätimme lähteä yhdessä jätskioskiksille. Ei tämä nyt niin vakavaa ole. Koululla mukava vahtimestari oli luvannut meille tyhjän biologian luokan käyttöömmek, joten nappasimme makuupussit kainaloon ja 2 h päikkäreitten jälkeen Annika oli valmis H-hetkeen.

Sadeuhan vuoksi perinteinen kul-kue kaupungilla oli peruttu hyvissä ajoin, joten lapsille jäi aikaa telmiä keskenään. Siitä nappasimme heidät vuoronperään puettaviksi ja

Paula rantautumassa kirkkoveneellä Helsingin pitäjän myllyllä.

letitettäväksi. Pääjuhlaan marssimme ylväänä lippujen perässä juhlasaliin. Siinä odotellessa Annika to-kaisi, että mun "kenkä kolisee". No, kengästä oli pohja melkein irti, joka sitten repäistiin yhteistuumin irti ja bileet jatkuivat.

Molempien meidän tyttöjen esitykset menivät hienosti, mutta täytyy myöntää jälleen kerran lasten hurmanneen sekä meidät tanssijat että yleisön viehättävällä tyyllillään.

Kaikki kiva loppuu aikanaan. Lop-pusiivousten jälkeen palasimme väsyneinä mutta taas niin mukavien muistojen kera kotiin. Kiitos teille kaikille!

Ensi kesänä onkin sitten Turun vuoro, joten saamme sopivasta bussimatkasta vielä yhden mukavan muiston lisää.

Tätä kirjoittaessani, kysäisin Annikaalta, mikä oli reissussa kaikkein kivointa. Sain vastaukseksi "NO TANHUT TIETYSTI". Että silleen!

Mukavaa syksyä kaikille!

Annika ja Paula

Kaustinen Folklore Festival 9.-17.7.2005

Kaustisella oli mukana viisi spelaria. Esiintymisemme ajoittuivat viikon alkupuolelle ja majoituimme Valon pihassa. Aurinkoisen sään lisäksi toinen miellyttävä yllätys oli keskiviikoksi saamamme ylimääräinen esiintyminen Soittosalin ikivihreät –konsertissa. Alkuun paikalla oli kolme pelimannia. He esiintyivät sunnuntaina ja maanantaiksi mukaan ehdimme Antin kanssa mukaan. Soittoja oli sopivasti sunnuntaista torstaihin, pari esiintymistä päivässä. Topin perhe, Pena pääosassa, teki melkoisen talkoon ajamalla joka esiintymispäivä Pyhäjärveltä Kaustiselle ja takaisin että Topi pääsee keikoille. Matka on noin 150 km.

Tiistaina klo 13.30 esiinnyimme Soittosalissa, jonka toimintaa ohjaa Vuokko Kivisaari. Hän kysyi sopisiko meille tulla soittamaan keskiviikkona klo 19 alkavaan Soittosalin ikivihreät –konserttiin, johon hän oli koko alkuviikon koonnut esiintyjä/

yhtyeitä. Vuokko oli poiminut ohjelmistostamme Astridin valsset –kappaleen, joka olisi meidän ikivihreämme. Sen lisäksi soittaisimme kaksi muuta kappaletta. Suostuimme tarjoukseen ilomielin.

Kun Soittosalin ikivihreät -konsertti keskiviikkona klo 19 alkoi, sali on viimeistä paikka myöten täynnä ja salin takaosassa sekä eteisessä oli seisomakatsomo. Meitä ennen esiintyivät mestaripelimanni Heikki Lahti (mandoliini), Kiiri-yhtye, mestaripelimanni Mikko Rantamäki (huuliharppu), Kaustisen Purppuripelimannit, mestaripelimanni Erkki Lassila (kannel) ja mestaripelimanni Erkki Vihinen (huuliharppu). Me soitimme konsertissa Astridin valsin, Satakielen polkan ja Blekingepolskan. Saimme salin täydeltä yleisöltä raikuvat suosionsoitukset. Viimeisenä konsertissa esiintyi vielä kaustislainen Hääpelimannityhtye.

Me Eevan kanssa soitimme Vantaan Kansanpelimannityhtyeen esityksissä tiistaista torstaihin ja uusmaalaisissa yhteissoitoissa, joita oli kaksi. Vantaan Kansanpelimanneista oli mukana toistakymmentä innostunutta soittajaa. Myös VKP:n tavoitteena on esiintyä ensi vuonna soittosalissa.

Spelarit pelimannin penkillä. Kuva: Veijo Honkanen

Veijo Honkanen

Tapahtumakalenteri

- 24.9. Leikarit ja Esbo Spelmanslag 30 v. klo 16 Espoon Sello sali, Soittoniekanaukio 1. Liput 7 euroa.
- 29.9.-2.10. Tanssimania, Tampereella, www.sottiisi.net
- 8.10. Karjalaisen nuorisoliiton 25-vuotisjuhlat 12-16 Karjalatalo, Helsinki. Ohjelmassa karjalaista markkinahumua ja ohjelmaa.
- 8.10. Burlakoiden konsertti klo 21.00 Ravintola Kaisaniemi, Hki, Tied. (09) 72884619, www.karjalainennuorisoliitto.fi
- 30.10.-6.11. Hollo ja Martta, Kansainvälinen Kansantanssi- ja -musiikkifestivaali. Hollolassa. www.hollojamartta.fi
- 12.-20.11. Kaamospelit - Vantaan Kansanmusiikkiviikko, eri tapahtumia Tied. Sari Kaipainen 040 534 0603, sari.kaipainen@vantaa.fi
- 16.11. Vanhanajan pelimanni-iltamat, klo 19.00
aikuisten esiintyminen iltamissa
- 20.11. Vantaan Sottiisi, klo 15.00 Kilterisali, Iskostie 8, Myyrmäki
- 19.11. SKY/KTNL vaalikokouskurssi, Katrillit, Porvoo
- 19.11. Espoon pelimannien tanssit, klo 19.00-23.00 Kalajärven Ruskatalo, Ruskaniitty 4, Espoo, Maarit Aarvala 040 5161 101

SYYSKOKOUS 23.11.2005

Helsingin pitäjän tanhuujat ja spelarit ry:n syyskokous pidetään **keskiviikkona 23.11. klo 19.30 Pääkaksessa** osoitteessa Vanha Kuninkaalantie 2, Tikkurila.
Kokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät asiat.
Kaikki seuran jäsenet ovat tervetulleita kokoukseen!

Seuraava lehti ilmestyy joulukuussa. Kirjoitukset ja piirustukset ym. materiaali Sannalle, Tarjalle tai Matille marraskuun puoliväliin mennessä.

Sanna Laakso, puh. 050 530 9108,

email: sanna.laakso@kansantanssinuoret.fi,

Tarja Lahtinen, puh. 8786105,

email: tarja.lahtinen@anilabsystems.com

Matti Lankinen, puh. 0400 422 417,

email: matti.lankinen@kansantanssinuoret.fi.

YHTEYSTIETOJA:

JOHTOKUNTA:

- * Riitta Kangas, puheenjohtaja, puh. 854 7563, 050-358 6491, riitta.kangas@kolumbus.fi
- * Reeta Jokinen, sihteeri, puh. 040-564 2209, reetajo@hotmail.com
- * Tuija Pirttikoski, puh. 899 114, 040-8736 195
- * Tarja Lahtinen, puh. 878 6105, 040-742 3181
- * Susanna Hentunen, puh. 050-350 8661
- * Simo-Pekka Lindström, puh. 040-554 0799
- * Matti Lankinen, puh. 852 1693, 0400-422 417

AIKUISRYHMIEN OHJAAJAT:

- * Riitta Kangas, puh. 854 7563, 050-358 6491

LAPSIRYHMIEN OHJAAJAT:

- * Riitta Kangas, puh. 854 7563, 050-358 6491
- * Karita Hämäläinen, puh. 040-546 7884
- * Susanna Hentunen, puh. 050-350 8661
- * Matti Lankinen, puh. 852 1693, 0400-422 417

PELIMANNIT:

- * Veijo Honkanen, puh. 853 1864, 050-518 1184

INTERNET:

www.kansantanssinuoret.fi/spelarit
www.spelarit.net

Kansikuva: Kesän tapahtumien logoja
Valokuvat: Matti Lankinen

Julkaisija: Helsingin pitäjän tanhuajat ja spelarit ry
Tiedotustoimikunta